

много насърдило християны-ты, които имало много въ войска-тж му, щото му помогнали да надвие.

Константинъ, като станжалъ единодържавенъ царь, като Деоклетиана, оставилъ Римъ и прѣнеслъ столнинж-тж си на истокъ въ тракийскій градъ Византиж. Тоя градъ, извѣстенъ отъ тогава подъ имя *Константиноградъ* (Константинополь, Цариградъ, сега Стамболъ), былъ на много хубаво мѣсто на брѣга на Въспорскій протокъ, между Европж и Азиж. Заедно съ основание-то на новж-тж столнинж Константинъ въвелъ и новж нарядбж въ Римско-то царство. Той го раздѣлилъ на четири намѣстничества (префектуры); всякое намѣстничество ся подраздѣлело на области. Войнишка-та власть той отдѣлилъ отъ гражданскы-ты началници, за да немогъть да вдигать главж намѣстници-ти.

Слѣдъ това, Константинъ Великий залѣгналъ да уряди Християнскж-тж църквж, кождо обявилъ господствуещж въ Римско-то царство. Той градилъ църквы, а на духовенство-то давалъ мѣста и съ всякаквы привилегии (запр., да не дава даване); глѣдалъ да прѣкъсне прѣспирни-ты (ересы-ты), които тогава зели да изникнувать между християны-ты. Така, по причинж на учение-то Ариево (за неравенството на Сына Божия съ Бога Отца), той събралъ въ Никей пръвъ вселенскій сборъ отъ владыци и священници. Самъ Константинъ ся покръстилъ прѣди смърть-тж си (337 год.).

Отъ прѣмници-ты на Константина Великий прочють е браточядъ му *Юлианъ Ошсшжаникъ*. Той ся отхранилъ въ Атинж между язычески-ты мѣдреци, та ся отреклъ отъ християнскж-тж вѣрж, и искалъ да въведе по всичкж-тж държавж да ся служи на идолы. Негово-то царуване траяло около двѣ години. Той ходилъ да ся бие съ Персы-ты, и прѣминжалъ отвѣдъ Тигръ. Тамъ въ едно неприятелско налитане Юлианъ, който вървялъ все напрѣдъ, побързалъ въ боя, та не облѣклъ дрѣхж-тж си, и былъ злѣ раненъ съ стрѣлж, та умрѣлъ (363 год.). Казвать, прѣди смърть-тж си той извикалъ съ гласъ: „Ты надви на Галилеяны-ты!“ Слѣдъ